

Пролісок

ІНФОРМАЦІЙНИЙ ВІСНИК

№9 (111)
травень
2010

Газета Кіровоградського обласного загальноосвітнього навчально-виховного комплексу
гуманітарно-естетичного профілю (гімназія-інтернат-школа мистецтв)

*От він прийшов останній шкільний день.
А травень – гарівник, дивіться самі.
Паку дарує запашну цвітень
З барвистими і ніжними квітками.*

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

День Великої
Перемоги

2-3 стор.

"Созерца-
ние"...

4 стор.

Прощавай
школо!...

5 стор.

СВЯТО ПЕРЕМОГИ

День Великої Перемоги

11-Б клас

9 травня – День Перемоги! Але це не просто день Перемоги – це священний для кожного з нас день, коли ми вшановуємо пам'ять тих людей, завдяки яким зараз живемо під мирним небом, у вільній країні. Людей, які заплатили своїм життям, своєю долею, своїм щастям заради нас з вами.

Напевно, майже в кожного з нас є батьки, дідусі чи бабусі, прадідусі чи прабабусі, які були там... були на війні, під кулями, на межі життя та смерті. Ми повинні пам'ятати цей великий подвиг і вшановувати пам'ять цих людей та вітати з перемогою ветеранів війни, які й досі з нами. Адже вони вибороли цю перемогу потом і кров'ю, вони – справжні герої! День Перемоги – це найголовніше свято для нас!

В нашій гімназії пройшло чудове свято, присвячене цьому великому Дню! Були запрошені ветерани: Леонід Кирилович Гур'єв та Марія Петрівна Майданюк – учасники бойових дій, які поді-

СВЯТО ПЕРЕМОГИ

лилися спогадами, про ті страшні часи.

Всі учні облкомплесу взяли участь у концерті, присвяченому святу, на сцені виконувались хореографічні композиції на пісні воєнних років: «Ріо Ріта» (11-Б), «Катюша» (7 клас), «На сонячній поляночці» (11-А). Були прочитані вірші: «А завтра почалась війна!», «Перед атакою», «Жди мене», «Пол мига», «Он вчора не вернувся з боя», «Перемога». Вокальний ансамбль 11-В та хор 10-11 класів виконали прекрасні пісні: «В землянке», «Смуглянка», «Синій платочок» (Обійдихата Інна).

11-Б і тут зберіг традиції, й виконав інсценізацію «Завтра була війна...». Ніхто не залишився байдужим до пісні «Шкільний вальс», яку виконала Німченко Марія (11-В клас). Учні читали «Листи з фронту». І, звичайно, у фіналі звучала вічна пісня: «День Перемоги!» Свято пройшло на висоті. Всі отримали задоволення і гості і учасники концерту. Після цього учні щиро привітали ветеранів з Великою перемогою саме!

Наш обов'язок завжди пам'ятати подвиг радянського воїна. І ми повинні поважати і допомагати ветеранам не тільки в цей день, а завжди!

ЗАГАЛЬНОГІМНАЗИЙНЕ СВЯТО

«Созерцание», яке необхідно відчувати...

Рябошапка Ася,
11-В клас

12 квітня відбулась визначна подія в житті завуча нашої гімназії Андрія Веніаміновича Кривенка – перша власна фотовиставка, де були представлені його роботи. На виставці були присутні, як сказав сам автор робіт, «маститі» фотографи та люди, які ніколи не тримали в руках фотоапарат, або ж якщо і тримали, то випадково, ну і, звичайно, ті хто просто любить фотографію, як вид мистецтва, «безвозмездно».

Всі представлені роботи просто чудові, прекрасні, виконані на дуже високому рівні. Але головне - вони надзвичайно душевні, теплі, чуттєві, наскрізь просякнуті добром та світлом, неповторні і неперевершені. Оразу можна було помітити своєрідний, винятковий почерк художника. Так саме художника, тому що фотографія – це справжнє мистецтво, мистецтво не просто натиснути кнопку, а вміння помітити прекрасне, незвичайне, що знаходиться поряд з тобою, і на що спочатку можеш навіть не звернути увагу, спіймати мить, рух, життя... Мистецтво показати це глядачеві – ось, що таке фотографія.

Звичайно, серед усіх робіт були такі, що вражали найбільше – це «Цветочный восход», «Слёзы последнего дня осени» - роботи присвячені природі, в які вкладено багато праці і любові, «Идущая к свету», «Перешедшая мост» - роботи в яких показано життєвий шлях людей, роботи, які змушують замислитись,

«Силуэт», «Ведьмовский напиток», «Взгляд в будущее», «Козацкие радости» - фото, присвячені танцю, «Украинские хроники» - дещо жартівлива робота, але вона, безперечно, також заслуговує на увагу. А ще портрети - «Мулоточка», «Цыганочка», «Широкая душа», у цих фотографіях ми бачимо навіть не тільки душу людини, але навіть її сутність... Це дійсно вражає не гірше, ніж музика, чи картини.

Хочеться щиро привітати Андрія Веніаміновича з цим досягненням у житті. Він надзвичайно талановита людина, адже почав серйозно займатись фотографією лише три роки тому, але зміг досягти таких високих результатів. Це прекасно, коли захоплення переростає у щось набагато більше. Тут воно переросло у мистецтво. Головне - не зупинятись і йти далі, розвиватись, творити, шукати нові образи, нові обличчя, рухи, місця, нове життя! Вітаємо Андрія Веніаміновича і бажаємо творчого натхнення, нових перемог та досягнень! Нехай це мистецтво стане життям, а задоволення від здійсненої роботи – наркотиком для душі!..

СТОРІНКА АСІ РЯБОШАПКИ

Прощавай, школо!

Прощавай дитинство.

Привіт, нове життя...

Рябошапка Ася,
11-Б клас

Ну ось майже і минув ще один навчальний рік... Але зачекайте, невже це останній мій шкільний рік, невже наступного року я не прийду першого вересня у шкільній формі до школи?... Звісно це так дивно не тільки для мене, адже ще тисячі таких же випускників закінчують школу цього року, і я впевнена, що вони почувуються так само незвично, як і я. Ми ніколи більше не сядемо за парти, як учні, ніколи не вислухаємо моралі від вчителів за погану поведінку чи за не таку форму одєжі, як належить...

Але чомусь цей рік минув найшвидше... Здається, тільки нещодавно був перший дзвоник, а вже кінець навчального року. А взагалі-то, зовсім не так давно був справжній перший дзвоник в житті кожного з нас. Коли ми вперше прийшли до школи, вперше сіли за парти, розкрили свій перший зошит і записали дату «1 вересня». Як це було давно, і як це було недавно. І ось настає день, коли ми почуємо останній шкільний дзвоник у своєму житті... Сумно... Адже я впевнена, що шкільні роки – це найкращі та найбезтурботніші роки в нашому житті, тому що, як би там не було, але після закінчення школи настає справжнє доросле життя, в якому набагато більше проблем, які ми повинні будемо вирішувати самостійно. Адже зараз нам багато в чому допомагають батьки і вчителі, а далі доведеться навчитися жити без їх постійної підтримки.

Хотілося б сказати про останні два роки навчання, які я провела саме тут, в нашій, безперечно, найкращій гімназії в Україні, де є все, для того, щоб навчатися. Тут працюють найкращі вчителі, вихователі, які дають нам безцінні знання. В гімназії навіть атмосфера дихає знаннями і наукою. І, звичайно, тут найкращі в світі однокласники та друзі!

Чого тільки не було за ці два роки: злети і падіння, перемоги та поразки, радість і щастя, були також і сумні моменти. Але саме за ці два роки навчання, крім шкільної програми, я пройшла ще й безцінну школу життя, здобула безцінний досвід. Тут я навчилася жити і розуміти багато речей, про які раніше навіть і не думала. І я гадаю, що всі ми щось зрозуміли, виросли духовно і здобули дорожочинний досвід, який знадобиться нам у житті. Саме навчаючись у гімназії, я зрозуміла, що справжні друзі – це щастя, найцінніше

і найголовніше у житті.

За два роки ми всі подорослішали. Якщо порівняти з початком 10-го класу, то різниця дуже і дуже велика. Адже особливо обласним класам було дуже тяжко спочатку звикнути жити без батьків, в місті, де майже немає знайомих. Довелося фактично розпочинати життя з нової сторінки, заводити нових друзів. Особисто я вважаю, що мені пощастило в тому, що, хоч я і не навчалась у цій школі з 5-го класу, але доля все ж таки привела мене сюди і подарувала ці незабутні 2 роки навчання. Я ніколи не думала, що буду тут навчатися, але зараз я ні на краплиночку не жалкую про те, що сюди поступила, тому що я потрапила до неймовірно гарного класу, де навчаються дуже хороші, добрі, відкриті люди. Це – велике щастя. Ця школа, як велика дружна родина, де всі один одного знають, один одному допомагають.

Звичайно, я думаю, що всім запам'ятаються уроки хореографії, де було стільки смішного та веселого. Неможливо забути уроки математики з Оленою Леонідівною та фізики з Віктором Павловичем – вони просто неперевершені!

Ну і найголовніше – наш директор Анатолій Єгорович Коротких. Це просто пекрасна, унікальна і неповторна людина. Людина, яка закохана у свою роботу, у своє життя. А його життя – це його високість, та-нець». Мало кому в житті випадає на долю займатися саме тим, що дійсно подобається, і що хочеться робити, а Анатолію Єгоровичу в цьому дуже пощастило. І хочеться сказати йому просто величезне спасибі за те, що він створив таку школу, за те що він такий, який він є. Вже сорок років поспіль він працює на одному місці, очолюючи ансамбль «Пролісок» та маленьку драмжув – гімназію, в якій вклав душу і серце.

Як же буде тяжко з усім цим розлучатись: з неповторною школою, де всі такі рідні, такі свої... Як не хочеться її залишати, але нічого не поробиш, життя не стоїть на місці, а йде далі. А тому ми теж повинні йти далі, підкоряти нові вершини, здобувати нові перемоги.

Хочеться побажати всім випускникам якнайкраще здати ЗНО і вступити до того ВУЗу, до якого найбільше хочеться, щоб потім займатись справою свого життя, як вчили наші любі педагоги. А всім вчителям я бажаю, як би це банально не звучало, міцного здоров'я та довголіття. Щоб через ваші руки пройшло, ще багато поколінь дітей, яким би ви дарували свої знання та досвід, радість спілкування. Ви дійсно – найкращі! А ще хочеться подякувати вам за терпіння, за розуміння, адже скільки витівок ми зробили! Ми Вас любимо.

Прощавай школо, тепер ми будемо до тебе повертатись тільки як гості. Але ми ніколи не забудемо дні проведені тут.

Здрастуй нове, невідоме доросле життя!

СВЯТА І ЗВИЧАЇ

ЗЕЛЕНІ СВЯТА В УКРАЇНІ.
СВЯТА ТРИЦЦЯ

5 клас

Цього дня стародавні римляни святкували день предків — розалії. На думку дослідників, назва свята походить від назви квітки — троянди (рос. роза). Традиція святкування була перейнята давніми слов'янами, а пізніше, з прийняттям християнства на Русі, органічно злилася зі святом Трійці.

На п'ятдесятій день після Великодня, обов'язково в неділю, святкується Трійця. Нагадаємо: Свята Трійця — це Бог-отець, Бог-син і Святий Дух.

Ісус Христос цього дня багато років тому вознісся на небо. Раніше на Вознесіння повсюдно пекли так звані «драбинки» — своєрідний символ сходження Сина Божого на небо. Християнські перекази тісно переплелися з народними традиціями святкувати початок літа, що сягають глибини віків.

У день Трійці дівчата зазвичай ворожать на здоров'я та тривалість життя своїх рідних. Ворожіння має відбуватися так: під час розвивання вінків перевіряли, наскільки добре він зберігся. Дівчата загадували під час завивання вінка, на кого він завивається, і тому тепер можна чітко побачити віщування долі. Зів'ялі вінки кидають у воду та слідкують, як вони поводитимуться: якщо потонуть — дуже поганий знак, а якщо попливуть — усе буде на добре.

Клеціальна неділя — це неділя Зеленого тижня, п'ятдесятій день після Великодня, тому цей день ще називається П'ятидесятницею. За старих часів люди зустрічали цей день дуже врочисто. Зранку господині поралися в господі, готували святкове застілля. Зробивши господарські справи, люди вбиралися у святковий одяг, сідали в хаті й чекали, поки вдарять церковні дзвони. Ударить дзвін — блага звістка. Тоді всі побожно хрестяться й ідуть до церкви. Кожна дівчина відповідно до святкового звичаю несла в руках свіжі квіти. Ідучи до церкви, люди радо вітають одне одного

зі святою неділею. Після служби Божої за старих часів відбувався хресний хід до криниць, щоб освятити їх, окропивши їх свяченою водою. У деяких місцевостях освячували таким самим чином і оселі, і господарські будівлі — для захисту від русалок, які цими днями жвавішають і роблять людям шкоду.

Вважається, що протягом Зеленого тижня слід залишати на деревах полотно — русалкам на сорочки. Існує повір'я, що русалки можуть насититися запахом свіжоспеченого хліба. Протягом русалчиного тижня треба ретельно дотримуватися народних «заходів безпеки»: у жодному разі не купатися у водоймах, бо русалки можуть потягти за собою. Тільки справжні відьми можуть дозволити собі таке задоволення й нічого не боятися. Забороняється кидати шкаралупи з яєць: якщо вони потраплять у воду, русалки стануть сильнішими й іще більше шкоди зроблять.

Після церковних урочистостей молодь збирається разом і починає розваги: пісні, жарти, хороводи. Свято триває до пізньої ночі.

Матінко!

*«Рідна мати моя,
ти ночей не доспала»..*

...Саме ці слова пробуджують в людині найщиріші почуття. Щастя сповнює душу!.. Матінко.. Яке ніжне слово...Завжди лише його ми повторюємо, хочемо чути! А часто ви думаєте про те, чи правильно ставитесь до нееньки? Чи баче вона в вас того, кого так хотіла б бачити? Чи можуть наші матері з впевненістю сказати, що гордяться нами? Чи дарували ми колись своїм рідним мамам квіти просто так, без приводу? Чи говорили присмні слова?

Вони ростять нас з надією почути те довгоочікуване «Спасибі, матінко!»..

А згадайте, коли мама цілує вас перед сном — дивно!.. Дивно, яке так боїшся втратити! Хочеш вічно бачити материнські ласкаві очі, чути її голос, ту пісню, яка пробуджує до великих звершень!.. Чому ж ми не бережемо це почуття, цю ласку, любов?.. Бо наївні, впевнені тому, що мама завжди буде поряд, скаже добре слово, подарує посмішку! Господи! Життя промайне, як одна мить, а тоді залишаться лише спогади, лише сльози та скорботна посмішка!.. Матінко! Дякую тобі за все, я тебе безмежно кохаю!

Скажіть це своїй матусі, кажіть ці слова кожную хвилину, не спізнитися!

Т.Мирошніченко,
10-А клас

ГІМНАЗИЙНЕ ЖИТТЯ

Нещодавно у нашому класі ми провели відкритий захід, на якому намагались виокремити риси сучасної людини, з'ясувати, якими нас запам'ятають нащадки.

Зокрема ми досліджували стан розвитку сучасного мистецтва. Сучасне мистецтво – надзвичайно дивовижне та різноманітне. Наша група провела невеличке дослідження. І ми спробуємо представити Вам його результати – кілька рис сучасного мистецтва.

По-перше, сучасне мистецтво – це дивовижне поєднання минулого і сучасного. Його тенденцією є використання етнічних мотивів у творчості сучасних митців.

По-друге, місто стало територією для мистецтва. Сучасне мистецтво орієнтоване насамперед на жителів мегаполіса. І більше того, на дуже вузький його прошарок. У мистецтві є поняття середовища. Для того, аби сталося щось, а мистецтво є соціальним моментом, – має бути культурне середовище. Чи скрізь воно на високому рівні?

Зараз є ще Інтернет, який можна використовувати з однієї сторони як засіб вираження художника, а з іншої – як засіб доставки витвору художника до якомога більшої аудиторії. Він робить мистецтво дещо більш доступним.

По-третє, сучасне мистецтво, на відміну від класичного, чий зроблені форми застигли на століття, – це жива матерія. Щось, що постійно розвивається, яке шукає нові форми, що створює нові напрямки і пробує змішувати різні жанри. Сучасне мистецтво – це те, що відбувається і створюється тут і зараз, у дану конкретну хвилину, намагаючись відобразити і відповідати смакам і настроєві тих, хто живе нині.

Тому часто митці використовують підручний матеріал для створення своїх шедеврів. Напри-

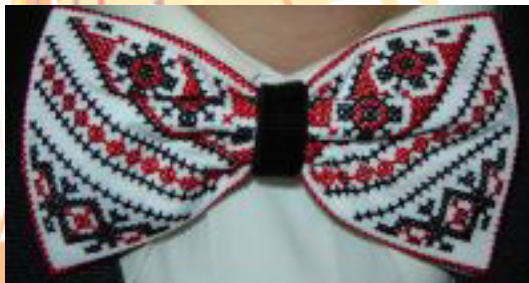
клад, кришки смітників як музичний інструмент.

Однак часом подібне мистецтво набуває таких форм, що далеко не всі схильні вважати його саме мистецтвом, а не хуліганством чи блюзнірством. Особливо це стосується художніх акцій і перформансів. Адже особливість його ще й у тому, що буквально кожний з нас може сьогодні спробувати створити об'єкт мистецтва з будь-якого підручного матеріалу. Щоправда, що вийде в підсумку – шедевр, або потворність, або нічого – невідомо. Найчастіше зрозуміти це і відокремити одне від одного здатен лише найтонкіший шанувальник і суворий селекціонер – час. І тоді те, що було сучасним мистецтвом, стане класикою, а на зміну йому прийде щось нове – мистецтво майбутнього.

По-четверте, сучасні митці працюють одночасно у кількох видах. Так виникають цілі інсталяції.

І насамкінець, на нашу думку, основою створення будь-якої культури є освіта. Тому, щоб створити дійсно щось вагоме, необхідно мати не лише талант та здібності, треба мати знання та сформовані навички, що приходять через роки тренувань.

Петрова Даша, Кокошко Ліза,
8 клас

ГІМНАЗІЙНЕ ЖИТТЯ

Шановний 11-Б!

Полякова Яна, Саприга Яна, 10-Б клас

Прийшовши до гімназії, ми спочатку не надто розуміли, що ми тут робимо, доки не розпочався перший урок геометрії... Там ми одразу ж почули майже всі ваші прізвища з уст Олени Леонідівни, що згадувала вас, як надзвичайно розумних дітей. (Тоді, до речі, ми почали думати, що потрапили сюди випадково з нашими розумовими здібностями.) Познайомившись з вами поближче, ми зрозуміли, що нам дійсно буде вас не вистачати наступного року...

Ви надзвичайно добрі, веселі, товариські... За цей рік ви стали для нас справжніми найкращими друзями, у вас є чому навчитися!

Вперед ми дивимось з упевненістю в очах!
 Бо відчуваємо новий життя ковток.
 І зараз, пролетить по нашій школі
 Сумний і веселий.. останній дзвінок!

Від цих хвилин нікуди не сховатись,
 І в кожного на серці почуття,
 Що вже від нас пішло дитинство..
 Разом з дзвінком йдемо в життя!

Як райдуги колір, яскраві надії,
 В травневому небі розтанули сні,
 Так несподівано траплялись події,
 Ферверком цікавим цієї весни!

Не кожен твій крок буде легко здобутим,
 І деякі іспити будуть важкі,
 Та в житті ти, як в зошиті будеш писати,
 Чорнилами правди долі рядки!

Дзвони над минулим, і над сьогодніням,
 Над тим, що зберіг я, і що не зберіг,
 Дзвони над дитинством моїм вже пройдешнім,
 Сумний і веселий останній дзвінок!

Учні 7 класу

А пам'ятаєте, як ми прохали вас допомогти нам з домашнім завданням з тригонометрії? Ми дійсно вдячні вам за вашу допомогу і підтримку, добрі слова, веселу, дружню компанію...(Сподіваємося, що будемо для наступного «Б» класу такими ж прекрасними, якими ви були для нас!)

Ви багато чого досягли, лише вступивши до цієї гімназії. Тут вчителі не лише давали вам неперевершені знання, але й завжди повертали вас на вірний шлях, іноді й проти вашої власної волі. Але неможливо заперечити, що саме завдяки їм зараз ви ті, хто ви є! Тепер дуже важливо не зупинятися на досягнутому, йти до нових вершин, прагнути кращого і досягати своїх цілей! Цього ми вам щиро бажаємо!

Незабаром на вас чекає випускний, потім – «довгоочікуване» ЗНО... Не так вже й багато залишилося часу до того, як зачиняться за вами двері гімназії і ви опинитеся на порозі нового життя... А пам'ятаєте себе маленькими

ГІМНАЗІЙНЕ ЖИТТЯ

дітьми? Коли не було у вас ніяких ані проблем, ані обов'язків?... Тоді, безперечно, кожному здавалося, що бути дорослим класно, що їм все можна, і взагалі, дитиною бути зовсім не вигідно! Кожен в дитинстві хоче стати дорослим і самостійним. Проте дивна річ – що далі у доросле життя, то більше з'являється труднощів. Спочатку цього не помічаєш, але коли життя ставить тебе на початку довгого і нового для тебе шляху у нелегке доросле життя, одразу ж хочеться знов стати тією маленькою, п'ятирічною безтурботною дитинкою, щоб уникнути всіляких негараздів...

Знаєте, у такі моменти всі завжди бажають випускникам удачі й успіху, щасливого й легкого життя, безхмарного блакитного неба над головою... Ми ж вам, наші любі фізматівці, бажаємо, щоб на вашому життєвому шляху обов'язково були труднощі! Тому що, тільки подолавши їх, ви зможете дійсно відчувати себе гідними людьми. І лише відчувши гіркоту проблем, ви зможете по достоїнству оцінити солодкі моменти щастя!

Отже, любі, завжди залишайтеся такими, якими ви є, будьте товариськими, кмітливими, веселими, і насамперед – людяними... А найголовніше – нехай назавжди у вашому серці залишиться те приємне тепле відчуття, що буде з'являтися одразу, як згадаєте гімназію й тих чудових людей, яких ви тут зустріли! Пам'ятайте один одного і нас! Дякуємо за те, що ви є!

Ви – найкращі!

Цей чудовий перший рік у гімназії!

Ну ось, нарешті приїхали. Приїхати приїхали, а що далі робити? Гей! Ви куди?!!! Почекайте мене, куди ви всі побігли?!!! І так пів року бігали напіврозуміючи, а то й зовсім не розуміючи, що робити.

Всі видаються такими дивними: перші знайомства з друзями по кімнаті, а на наступний день здається, що ви знайомі вже вічність; одинадцятикласники ходять із зарозумілим виглядом, тільки подивіться на них - і вже стає страшно, а в голові одна думка: «Куди я потрапила?»

Та час нестримно плине, проливаються ріки сліз, загартовується воля... Потроху приходимо до тям. І нарешті перше кохання... для когось. Та не встигаємо поринути у казку, як тебе, мов з холодного душу обливає буденна реальність – зрізи. І пішло – поїхало. Та все одно, рано чи пізно, звикаємо. Але перший урок хореографії ми не забудемо ніколи!!! Лагідне умовляння Андрія Анатолійовича, щоб ми танцювали краще – і «майбутнє української хореографії» готове!!!

Нарешті з'являється не «Я», а «Ми». Дійсно, за цей швидкоплинний рік ми стали колективом, сім'єю, зробили перший крок у доросле життя.

Чумаченко Ганна,
10-В клас

ОСОБИСТА ДУМКА

Українська територія модер?

Панфіл Олена,
11-В клас

Питання «Якою мовою спілкуватися?» посідає важливу роль у моєму житті та актуальне для кожного українця. Ця проблема почала звучати чи не з перших днів існування незалежної України. Насамперед, питання про двомовність пов'язане з політичною системою в нашій державі, а також із етнічними групами, котрі проживають на її території. За даними останнього перепису населення (1989р.), національні меншини в Україні становили 14 млн. чоловік, або 27,3% від усіх жителів. Тут живуть представники понад 100 націй. Найчисельнішими з них є росіяни, євреї, білоруси, молдавани, болгар, поляки, угорці, румуни, греки, татари, вірмени, цигани, кримські татари та ін.

У наш час багато політиків намагаються підняти питання про мовну проблему, якої в Україні фактично не існує. Та чи замислювались ми, навіщо це робиться? По – перше, політики в умовах боротьби за владу намагаються привабити людей, особливо тих, які розмовляють російською мовою, щоб отримати їх голоси та одержати перемогу на виборах. Гірко усвідомлювати, що сильні світу цього, керуючись власними інтересами, хочуть запровадити другу державною мовою російську. Я вважаю, що такі заходи (надання російській мові статусу другої державної) можуть обернутися витісненням української мови з України.

Ми – демократична держава, і кожен має можливість спілкуватися тією мовою, якою йому зручно. Та частина населення, що розмовляє російською мовою, не зазнає ніякого тиску з боку україномовного населення, тому що ми – нація толерантна і сприймаємо нормально цих людей. Зрештою, статус російської

мови захищений статтею 10 Конституції України та іншими нормативно-правовими актами і життя підтверджує цей факт.

Наприклад, у моєму селі Дмитрівка більшість населення говорить російською мовою, тому що в минулому його територію заселяли люди, коріння яких знаходиться в Росії. На сьогодні у Дмитрівці розмовляють і українською, і російською мовами. У моєму селі є дві школи, в яких усі предмети викладаються українською мовою, хоча в минулому одна із них була російською. Тобто проводяться всі можливі заходи, щоб прищепити сучасній молоді почуття любові та поваги, в першу чергу, до своєї малої Батьківщини, рідної землі, оселі, родини. І ця любов повинна, рано чи пізно, перерости в почуття патріотизму, поваги до своєї держави та її культури. Вважаю це цілком справедливим.

Україна в нас одна, і не треба її ділити. Формула «дві мови – одна нація» – нісенітниця, адже мова – найголовніша індивідуальна ознака народу. Вважаю, що якщо наша держава має назву «Україна», то і офіційною державною мовою має бути тільки одна мова – українська. У Конституції нашої держави статтею 10 проголошено: «Державною мовою в Україні є українська мова». І якщо постає питання про двомовність, то цим порушується та зневажається найголовніший закон України. Громадяни України, які бажають говорити іншими мовами, мають на це право, адже «скільки мов людина знає, стільки раз вона – людина». Кожен, хто проживає на території України, може знати стільки мов, скільки захоче і зможе, але завжди, на мою думку, залишатися та повинен уособлювати себе як українця, так, як це робив відомий український історик, письменник і перекладач кримсько-татарського походження Агатангел Кримський, який знав більше шістдесяти мов.

Мені боляче усвідомлювати, що деякі люди зневажають рідну мову, байдуже ставляться до неї, не поважають тих, хто боровся за право визнання укра-

ДВОМОВНІСТЬ?

Обирай сам...

ОСОБИСТА ДУМКА

їнської мови. У своїй статті «Нарід чи чернь?» відомий український письменник Улас Самчук розкриває гострі питання щодо становлення нації, її свідомості та гідності, піднімає проблему: хто ми, українці, є насправді – нарід чи чернь? У всі часи Україна зазнавала гноблення, зневажливого ставлення з боку різних держав, і, щоб український народ не називали «безликою, без'язкою юрбою», нам повинно бути «не все одно, хто як говорить, яким богам молитися, які книжки читає. Не все одно, якими іменами названі вулиці наших міст... Не все одно, як це часто доводиться чути, кого ми вчимо у школі... Ні! Це не все одно... А коли — все одно, то це значить, що все одно для вас, хто є ми самі! Це значить, що ми не нарід, не якась спільна історична збірна сила, а невиразна юрба, сіра маса, вічно принижена без всяких ідеалів чернь».

Отже, глибоко переконана: в Україні повинна бути лише одна державна мова – українська, тому що

мова – це душа нації, її життя. Кожен громадянин України повинен пам'ятати: не буде існувати українська мова, то і сам факт існування нашої нації може підлягати сумніву. А щоб цього не сталося, кожен із нас повинен вивчати, розвивати та берегти рідну мову яку так віддано обороняли та зуміли зберегти нам великі українські діячі: Тарас Шевченко, Іван Франко, Леся Українка, Іван Котляревський, Володимир Сосюра, Павло Тичина, Іван Дзюба, Василь Стус та багато інших видатних синів і дочок України.. Відомий педагог Костянтин Ушинський писав: «Мова є найважливіший, найбагатший і найміцніший зв'язок, що з'єднує віджилі, живущі та майбутні покоління народу в єдине ціле... Вимерла мова – вимер і народ». Ми – молодь, і тому саме від нас залежить майбутнє нашої держави, сім'ї, дітей та оточуючих. І якщо кожен почне з себе, запитає, хто він є насправді, то питання про двомовність взагалі не буде виникати.

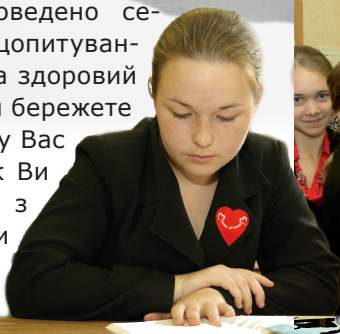
УПГ ІНФОРМУЄ

І знову відбулося чергове засідання Кіровоградського обласного парламенту дітей. Але воно відрізнялося від попередніх. Всі депутати були залучені до акції «Серце до серця». На площі імені Кірова відбулась добровільна акція: збирання коштів для придбання медичного обладнання в Кіровоградську обласну дитячу лікарню.

Суми поступали різні – від гривні до десяти і навіть більше.

Також було проведено серед населення соціопитування на тему: «Ми – за здоровий спосіб життя». Як Ви бережете своє здоров'я? Чи є у Вас шкідливі звички? Як Ви з ними боретесь? – з такими питаннями ми зверталися до мешканців міста.

Було цікаво чути різні. Як кажуть, бережи одяг знову, а здоров'я – з молодю.

Задоволені і стомлені ми повернулися до «палати засідання» парламенту. Ми переглянули різноманітні цікаві презентації з різних районів області про здоров'я, що вони вважають здоровим способом життя. Не відстала і наша гімназія: ми показали, що наше буття неможливе без спорту, хореографії, тому ми маємо бути сильними і здоровими.

Якщо підвести підсумок засідання, потрібно наголосити, що проведені в парламенті два дні проминули не дарма. Ми з задоволенням поєднали приємне із корисним.

Сампан Іра, 10-Б клас

ІСТОРИЧНА СТОРІНКА

ВЕЛИКА
ВІТЧИЗНЯНА
ВІЙНА1941-1945
РОКИКоролевський Ярослав,
6 клас

О 12 годині 22 червня 1941 року жителі Кіровоградщини, як і всієї країни, з виступу по радіо заступника голови Раднаркому СРСР, народного комісара закордонних справ В. М. Молотова дізналися про те, що: «...без пред'явлення будь-яких претензій до Радянського Союзу, без оголошення війни німецькі війська напали на нашу країну, атакували наші кордони у багатьох місцях і піддали бомбардуванню зі своїх літаків наші міста — Житомир, Київ, Севастополь, Каунас та деякі інші, убито і поранено понад двісті людей...».

Як і по всій Україні, в області формувалися загони ополченців, до яких вступило 66 281 осіб. В обласному центрі було створено дивізію народного ополчення (начальник штабу А. Купріянов).

З перших днів війни промислові підприємства області - кіровоградські заводи «Червона зірка», «Профінтер» (ремонтно-механічний завод ім. В. Таратути) та інші розпочали випуск озброєння, боєприпасів, ремонт військової техніки. Було продовжено робочий день.

24 червня під госпіталь було переобладнано приміщення педінституту. Лікувалися поранені червоноармійці й у медичних закладах області, приміщеннях машинобудівного і будівельного технікумів, пологовому будинку на Новомиколаївці. Перед пораненими виступали дитячі колективи, артисти Кіровоградської філармонії та Житомирського державного театру оперети, яких війна застала на гастролях у м. Кіровограді.

З наближенням фронту розпочалася робота з евакуації населення, підприємств, тракторів, комбайнів, худоби, зібраного врожаю, матеріально-культурних цінностей вглиб Радянського Союзу.

Перед загрозою швидкого німецького наступу населення області залучалося до спорудження оборонних рубежів. Лише на території Новомиргородського району до 20 липня було створено мережу оборони загальною довжиною 276 км. У м. Кіровограді, у районі Лелеківки, Балашівки, Маслянеківки виросли противотанкові рови і дзоти. Та ці оборонні укріплення не знадобилися.

Під тиском противника радянські війська відступали.

Героїчний опір радянських воїнів у Зеленій бра-

мі порушив плани німецького командування, зокрема, було на тиждень затримано рух на схід німецьких танкових колон. І все ж радянські війська під натиском ворога відступили.

29 серпня 1941 року німецька польова комендатура видала розпорядження про облік та арешт осіб, які підозрювалися у саботажі. Селяни змушені були постачати урожай, харчі німецькій армії. Було відновлено виробництво на заводі «Червона зірка» та ряді інших підприємств для потреб Німеччини.

За офіційними даними за роки окупації на території області фашисти знищили 150 тисяч мирних громадян і 54 тисячі військовополонених. 52 тисячі громадян було насильно вивезено до Німеччини. У містах і селах діяли військово-польові комендатури, військові гарнізони, гестапо, поліція, каральні загони.

На південному заході області підпільники Гайворонщини влаштовували диверсії на залізницях, розповсюджували листівки, допомагали партизанам Прибужжя.

Молодіжним підпіллям села Красногірка Голованівського району (група «Спартак») і сусідніх сіл у 1942-1943 роках партизанам було передано 50 гвинтівків, 2 кулемети, понад 200 гранат, вибухівку, виведено з ладу млин, 2 молотарки, десятки одиниць сільгоспінвентаря. Вони брали участь і в операціях по знищенні гітлерівців і українців-поліцаїв. «Спартаківці» були схоплені і страчені.

У партизансько-підпільній боротьбі проти ворога полягли смертю хоробрих юні Ф. Шепель, Я. Матвієнко, І. Юрченко, І. Коваленко з села Підлісне Олександрівського району.

У березні 1943 року почала видаватись газета підпільного обкому КП(б)У «За радянську Батьківщину». У цей період черп 12 районів області пройшло партизанське з'єднання під командуванням М. Наумова. Відчутних ударів ворогу завдавали загони І. Діброви та С. Довженка, що діяли у Чорному лісі.

Протягом травня-серпня партизанськими загонами Кіровоградщини було знищено 46 ворожих ешелонів.

Усього на території області в роки війни вели боротьбу проти фашистських загарбників 16457 партизан, 5510 підпільників і близько 40 тисяч учасників інших форм боротьби з фашизмом.

За даними співробітників Кіровоградського обласного краєзнавчого музею, на території краю в роки війни діяло підпілля УПА, найміцніші осередки якого були створені в Олександрії та Новоукраїнці. Вони займалися переважно пропагандистською роботою, інформували націоналістичне керівництво і газети про стан справ в області.

Відповідальні за випуск:

Шепель В.О., Тарнопольська Т.В.

Голова комісії інформації УПГ.

Комп'ютерна верстка та дизайн: Денисов Д.О.

Редакція не несе відповідальності за зміст матеріалів

Всі права захищені, 2010. Надруковано в ТЦ облкомплексу, тираж 40 екз.